

boerin: Nele Verhelst • **leeftijd:** 29 • **bedrijf:** melkveebedrijf met 80 melkkoeien • **woonplaats:** Moerbeke (B.) • **hobby's:** paardrijden, fotograferen

'Je moet door, vanaf dag één'

De Vlaamse Nele Verhelst runt samen met haar ouders een prachtig bedrijf in het Belgische Moerbeke. Een jaar geleden verloor de jonge melkveehoudster haar man Wim aan kanker. Neles wereld stond op zijn kop. 'We hadden samen een droom, die we niet samen konden beleven.'

TEKST JORIEKE VAN CAPPELEN

Haar gespierde bovenarmen verraden het meteen. Nele Verhelst is een keiharde werker. ‘Mensen die mij niet kennen, denken dat ik een sporter ben’, glimlacht de verder zo frêle Vlaamse. ‘Ze zijn verrast als ik vertel dat ik melkveehouder ben en twee keer per dag in mijn eentje tachtig koeien melk.’ Het is inderdaad hard werken, geeft Nele toe. ‘Maar ik doe het graag. Tijdens het melken tussen de koeien zijn met het zachte getik van de pulsaties. Stiekem is het mijn rustmoment van de dag.’

Het melkveebedrijf in Moerbeke is sinds drie jaar in eigendom van de 29-jarige Vlaamse. Daarvóór werkte Nele enkele jaren in maatschap met haar ouders, die nog steeds op het bedrijf wonen en meehelpen met werkzaamheden als voeren en het landwerk. Dat Nele melkveehouder zou worden, stond vanaf het begin eigenlijk al vast. ‘Het bedrijf overnemen van mijn ouders was toch het liefst wat ik wilde. Wel volgde ik een bachelorstudie agro- en biotechnologie, je weet het tenslotte nooit.’

Naast haar bedrijf heeft Nele nog een heel andere passie: professioneel koeien fotograferen. Met haar camera was ze de afgelopen jaren regelmatig op bedrijven en shows te vinden om koeien op hun mooiste op de gevoelige plaat vast te leggen.

Samen een droom

We lopen naar de stal. Nele op hakken. Ze lacht erom. ‘Ik ben dan wel melkveehoudster, maar zo zie ik er niet altijd uit hoor.’ Een schuifdeur gaat open en met gepaste trots laat Nele de nieuwe melkstal van haar bedrijf zien, die vorig jaar in gebruik werd genomen. ‘Een 24 stands zij-aan-zij’, vertelt ze. ‘De oude melkstal was versleten en bovendien te klein. Mijn man Wim en ik hebben uren gedacht en gediscussieerd over hoe de nieuwe melkstal moest worden.’

En dan wordt het even stil voordat ze verder gaat. ‘We hadden samen een droom’, begint Nele. ‘Ik leerde Wim kennen tijdens mijn studie. Wim was een sociaal mens. Hij kwam zelf ook van een melkveebedrijf en was zo vreselijk gek van koeien. Een passie die we samen deelden.’ Nele herhaalt: ‘We hadden samen een droom. Wim zou het bedrijf thuis overnemen en we wilden de twee locaties uitbouwen en verder groeien. We staken elkaar ermee aan, gek op uitdagingen als we beiden waren.’

Duizend keer

Dat het anders zou lopen, had niemand voorzien. Een half jaar na hun bruiloft in 2009 kreeg Wim telkens terugkerende hoofdpijn. ‘Voordat wij een relatie kregen, was Wim al eens eerder geopereerd. Wim had toen een tumor in zijn hoofd die met succes was weggehaald. Sinds die tijd stond hij permanent onder toezicht van een arts.’

Wim was er steeds vaker niet bij met zijn hoofd. ‘Hij kon zomaar tien minuten op de bobcat voor zich uit zitten staren en zich nadien niet meer herinneren wat hij daar nu eigenlijk deed.’ In het ziekenhuis deden de artsen een nare ontdekking. ‘Ze constateerden opnieuw een tumor in zijn hoofd. Op dezelfde plek als waar hij de vorige keer ook zat.’ Het slechte nieuws kwam hard aan. ‘Toen we het hoorden, werd het stil.

“Het komt goed”, zei Wim. Hij zei het me wel duizend keer’

We beseften allebei dat we een heel moeilijke periode in zouden gaan’, vertelt Nele. ‘Wim was wel heel positief, hij had tenslotte al eens eerder een tumor overwonnen. ‘Het komt goed’, zei hij dan beslist. ‘Hij zei het me wel duizend keer.’

Medische mallemolens

Die lente en zomer kwam Wim opnieuw terecht in een medische mallemolens. ‘Operaties en chemotherapie’, vertelt Nele. ‘Het sloeg niet aan, waarna we in een ander traject kwamen. Wim kreeg onder meer een vaccinatietherapie. Daarbij halen ze de witte bloedcellen uit je bloed en laten ze afweer ontwikkelen tegen de kwaadaardige cellen. Vervolgens brengen ze de witte bloedcellen weer terug in de bloedsomloop en dan is het afwachten of je lichaam zichzelf tegen de tumor keert.’

Wim had goede dagen en minder goede dagen. Werken was er niet meer bij. ‘Wim zat graag achter de pc of was in de stal, gewoon om naar de koeien te kijken. Hij kende al onze koeien bij afstamming, naam en oornummer.’ Voor Nele werd het zwaar. ‘Ik wilde er voor Wim zijn, maar ook voor het bedrijf. Bovendien waren de werkzaamheden begonnen voor de bouw van de nieuwe melkstal. Wim wilde per se dat die doorgingen. Het voelde vreemd. Je moet door, terwijl de toekomst eigenlijk heel onzeker is. Ik dacht niet aan mezelf, draaide op de automatische piloot. Achteraf begrijp ik soms niet hoe ik de dagen doorgekomen ben.’

Naast moeilijke momenten waren er ook bijzondere momenten. Gek als hij was op koeien ging de jonge melkveehouder graag naar prijsskampen. ‘Als Wims ziekte het toeliet, waren we er en hij genoot ervan. Hij wilde niet toegeven aan zijn ziekte. Hij zat vol plannen en dacht mee over de inrichting van de stal en hoe de melkstal moest worden. Uiteindelijk heeft hij de melkstal nog kunnen zien toen hij af was. Daar ben ik blij om, maar het voelde zo dubbel. Wim heeft er uiteindelijk zelf niet meer in gemolken.’

Nummer achttien

Wim overleed op 18 november 2011. ‘Een paar maanden ervoor vertelde de arts ons dat Wim niet meer te genezen was. Dat was het moeilijkste moment. Je blijft hopen, maar moet accepteren dat er geen hoop meer is.’

Dat Wims overlijden precies op de achttiende was, vindt Nele heel bijzonder. ‘Wim had iets met nummer achttien. Hij was geboren op de achttiende, hij woonde op nummer achttien, hij trouwde op de achttiende en overleed op de achttiende.’ Nele beleefde de hele periode als in een roes. ‘Je bent intens verdrietig. Er moet veel geregeld worden, de begrafenis, maar ook een hele papierwinkel die in gang gezet wordt. Daarnaast is er ook de harde realiteit dat de wereld gewoon verder

‘In de week tussen Wims overlijden en de begrafenis stonden er zeven koeien op kalven’

draait. In de week tussen Wims overlijden en de begrafenis stonden er zeven koeien op kalven. De koeien moeten gevoerd, verzorgd en gemolken worden. Ik stortte me op mijn werk. Bezig zijn was mijn manier van rouwverwerking. Het liet me ook zien dat het leven niet stopt, maar dat je door moet, vanaf dag één. Hoe moeilijk dat ook is.’

Niet verstoppen

‘Hoe aantrekkelijk het misschien ook leek, ik besepte dat ik me niet moest verstoppen op het bedrijf. Het is belangrijk dat je onder de mensen blijft, zodat je erover kunt praten.’ Nele bezoekt vergaderingen, bleef fotograferen en pakte haar grote hobby, het paardrijden, weer op. ‘Het vormde een uitlaatklep in die zware periode.’

Het vaste ritme van het werk op de boerderij bood Nele ook na die periode veel houvast. ‘Ik kende heel veel moeilijke momenten, en nog steeds. Ik viel enorm af. Maar gaandeweg vind je de kracht om jezelf bijeen te rapen en door te gaan. Wim had tegen me gezegd: “Je mag een maand om mij treuren, maar dan moet je door met het bedrijf.” En ik wilde het ook. Doorgaan. Voor Wim, maar vooral ook voor mezelf. Ik heb daarin ook enorm veel steun van mijn familie.’ Weer die stralende glimlach. ‘Mijn ouders helpen me waar ze kunnen. Ik weet het gewoon zeker, dit bedrijf is wat ik wil.’

Alleen beslissen

En Nele bruist van de plannen. ‘Achter in de stal wordt een nieuwe plek gemaakt voor de droge koeien. Met luxe ligboxen, zodat ze fijn kunnen liggen.’ Beslissingen neemt Nele nu alleen. ‘Melken, insemineren en de administratie doe ik allemaal zelf. Ik kan mijn ouders om raad vragen. Of ik bel goede vrienden om eerlijk advies. Bovendien ben ik door mijn werk als fotografe op veel bedrijven geweest en ook daar heb ik veel van geleerd.’

Nele heeft nu meer rust in haar hoofd. ‘Ik draag dit altijd met me mee. Maar ik ben nog jong en ik heb een heel leven voor me liggen. Iemand zei me toen in die periode: “Nele, je kan treuren, maar je móét vooruit. De weg ligt steeds voor je.” Dat is nu mijn motto.’

Een bijzondere herinnering aan Wim is te vinden in de jongveestal. Op de dag van Wims overlijden kalfde zijn favoriete koe Xandolla van een vaarskalfje. Haar naam werd Dolly, naar haar moeder. En haar nummer, hoe kan het anders, nummer achttien. Nele wijst haar aan en het zwarte kalf kijkt nieuwsgierig op. ‘Zij gaat nooit meer weg.’